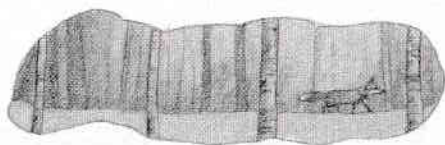

LBRIS

We know
books

One Snowy Night

Copyright colecție © 2018 Stripes Publishing
Copyright povești © 2018 Linda Chapman,
Liss Norton, Holly Webb, Candy Gourlay,
Swapna Haddow, Sita Brahmachari,
Katy Cannon, Jeanne Willis, Leila Rasheed,
Michael Broad
Copyright ilustrații © 2018
Alison Edgson

Ediție publicată pentru prima dată în
Marea Britanie în 2018

Alison Edgson și-a declarat drepturile
morale pentru a fi identificată ca
ilustratoare a acestei cărți.

Toate drepturile rezervate

Editura Litera
rel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90;
031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Într-o noapte cu zăpadă

Copyright © 2020
Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză de
Ana Dragomirescu

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Gabriela Trășculescu
Corectură: Nicoleta Arsenie
Copertă: Andreea Apostol
Prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
a României

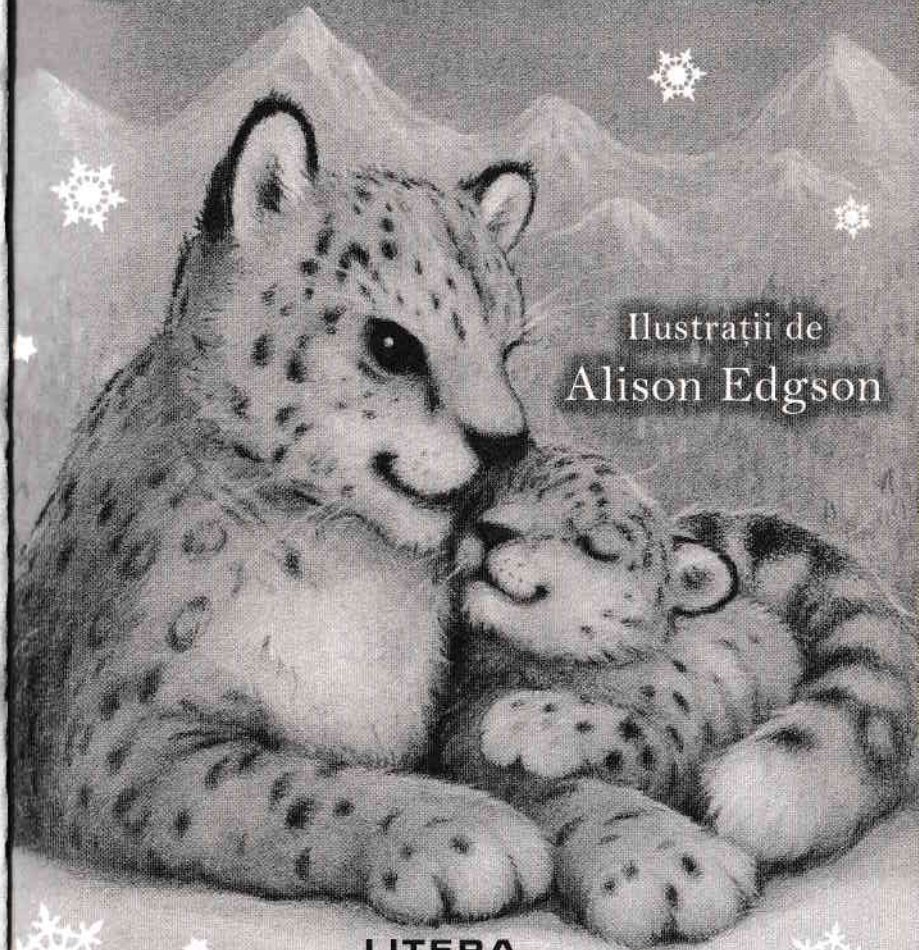
Într-o noapte cu zăpadă;
trad.: Ana Dragomirescu
- București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6533-1
I. Dragomirescu, Ana (trad.)

821.111

ÎNTR-O NOAPTE CU ZĂPADĂ

Ilustrații de
Alison Edgson

LITERA
București

CUPRINS

ÎN MUNȚII ÎNZĂPEZIȚI

Linda Chapman

p. 7

CE S-A ÎNTÂMPLAT
CU IARNA?

Liss Norton

p. 25

O STEA DE CRĂCIUN

Holly Webb

p. 43

MIMOO ȘI MUM-MUM

Candy Gourlay

p. 61

O SURPRIZĂ DE IARNĂ

Swapna Haddow

p. 81

UN MĂCĂLEANDRU
PRIMITOR

Sita Brahmachari

p. 99

UN MESAJ
DE CRĂCIUN ÎNCURCAT

Katy Cannon

p. 119

UITÂNDU-L PE YETI

Jeanne Willis

p. 139

CINE TOARCE DE CRĂCIUN

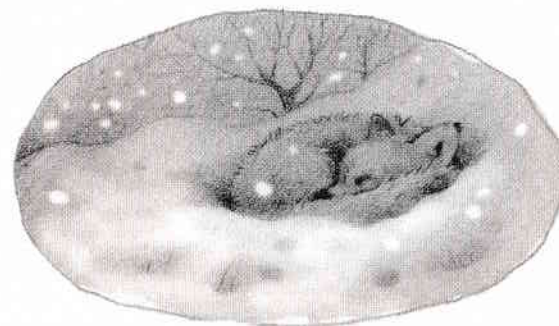
Leila Rasheed

p. 155

ERWIN ȘI LUCIA

Michael Broad

p. 175

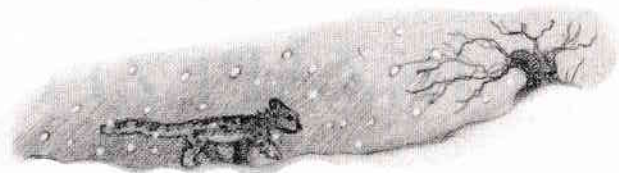
LBRIS

We know
books

ÎN MUNTII , ÎNZĂPEZIȚI ,

de Linda Chapman

Amy se uita pe fereastra avionului, la cerul albastru și senin. Încă auzea vocea uluită a Oliviei, cea mai bună prietenă a ei.

– Îți petreci vacanța de Crăciun în Mongolia?

Amy dăduse din cap, în semn de încuviințare. Mama ei, o jurnalistă care aduna informații despre animalele sălbatice, fusese rugată să viziteze Mongolia, pentru a scrie un articol având ca subiect leopardii zăpezilor. Amy o însoțea și era foarte entuziasmată. Leopardii zăpezilor erau incredibil de rari, iar gândul de a-i vedea în mediul lor natural i se părea minunat!

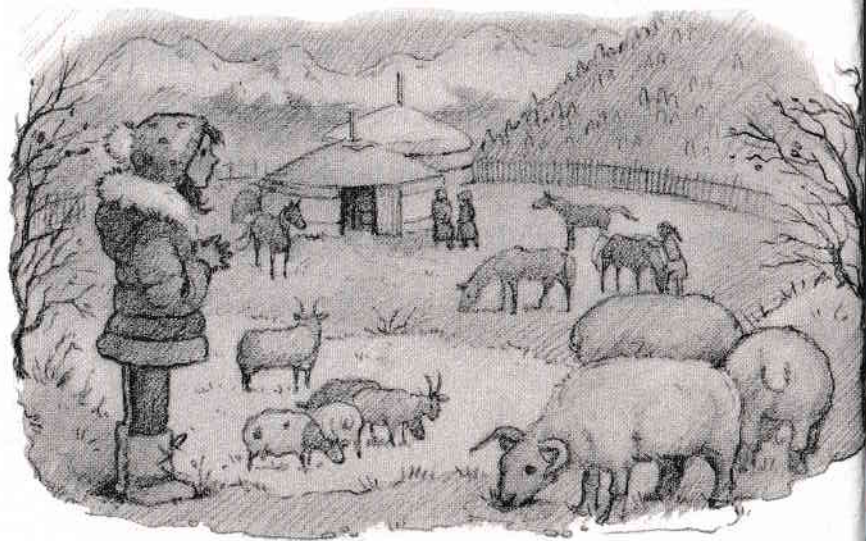
– Va trebui să-mi povestești totul la întoarcere, îi zisese Olivia, cu invidie. Și ea iubea animalele aproape la fel de mult ca Amy.

– Așa o să fac, îi promisese Amy.

Când au ajuns în Mongolia, Amy și mama ei s-au întâlnit cu Alex, un medic veterinar, apoi cu Sarnai și Ganzorig, cei doi oameni de știință care voiau să afle lucruri noi despre leopardii zăpezilor.

Echipa ascunsese camere de luat vederi în munți, pentru a filma animalele. Păstorii locali verificau aparatele și trimiteau echipei de cercetare datele obținute. Misiunea din acea săptămână era aceea de a vizita timp de câteva zile unul dintre locurile alese, de a se uita peste filmări și de a încerca să marcheze orice leopard adult găsit, astfel încât să-i poată urmări deplasările.

De dimineață, toți s-au îngrămădit într-un jeep și au pornit către tabăra păstorilor. După mai multe ore, au ajuns la poalele unui munte înalt, acoperit cu zăpadă. Lui Amy i s-a tăiat răsuflarea. Peste tot erau oi cu coarne lungi și ponei mițoși, vegheați de oameni cu părul negru, îmbrăcați în lungi veșminte albastre, maronii sau portocalii și încălțați în cizme trainice, din piele de oaie. Când fata s-a dat jos din mașină, răgetele și behăiturile răsuna în toată valea. Aerul rece și curat îi ciupea obrajii, așa încât Amy s-a bucurat tare mult că avea pe ea haina de iarnă, căciula și mănușile groase.

Păstorii locuiau în corturi mari, rotunde, de culoare crem, numite iurte. Afară, oamenii trebăluiau de zor: unii mulgeau animalele, alții cărau fân ori găleți cu apă spre țărcurile din lemn. Copiii ajutau și ei, măturând și țesălând poneii mițoși.

Un bărbat s-a apropiat în grabă și, zâmbind călduros, i-a salutat în mongolă.

– El e Batsuri, le-a spus Alex, veterinarul, lui Amy și mamei ei, în vreme ce oamenii de știință discutau cu bărbatul. Îngrijește pentru noi camerele de luat vederi din partea asta. Voi două o să rămâneți împreună cu el și cu soția lui, Dushmaa, iar noi o să stăm în altă iurtă. Batsuri și Dushmaa vorbesc puțină engleză.

Bărbatul a remarcat-o pe Amy.

– Salut, micuțo, a zis el. Ți place? a întrebat-o, rotindu-și brațul.

– Oh, da! a șoptit Amy. E foarte frumos!
Mulțumesc că ne-ați primit să stăm aici.

Batsuri a zâmbit.

– Cu mare plăcere. Hai! A arătat spre o iurtă
în ușa căreia stătea o tânără femeie.

– Vă rog intrați! a strigat ea.

Au pășit cu toții înăuntru. Covoare din lână
colorată acopereau pereții și podeaua iurtei. În
interior erau două paturi, îmbrăcate în caver-
turi cu roșu și galben, iar în mijloc se găsea o
sobă, al cărei horn ieșea prin acoperiș.

Auzind un behăit, Amy a privit mirată în jur.
În iurtă exista un țarc în care se aflau o capră
albă cu pete negre și o oaie.

– Aveți animale aici! a spus ea.

Dushmaa i-a zâmbit.

– Da, ținem cu noi toate animalele bolnave
sau slăbite, ca să le putem hrăni și ajuta să se
facă bine. Animalele sunt prietenele noastre.

Acum, vă rog – le-a adresat tuturor un surâs –,
stați jos și o să vă aduc niște ceai.

Curând, întreaga echipă bea ceai fierbinte, cu
lapte. Stăteau puțin înghesuiți în iurtă, dar era
cald și confortabil. Amy nu pricepea mare lucru
din discuție, căci membrii echipei îi puneau lui
Batsuri întrebări în mongolă despre leoparzii
zăpezilor.

Dushmaa a bătut-o ușurel pe braț pe fetiță.

– Mă duc să hrănesc animalele. Vrei să mă
ajuci?

Amy a dat cu nerăbdare din cap. A ajutat-o
pe Dushmaa să pună fân în țarcuri și să umple
adăpătorile cu apă, după care au țesălat poneii.

Unul dintre ei, o iepșoară rotofeie și cafenie
pe nume Nartai, părea neliniștită. În timp ce
Amy o îngrijea, Nartai bătea din copite.

– A pățit ceva, Dushmaa? a întrebat fata.

Femeia a făcut semn cu capul înspre burtica bine rotunjită a iepei.

– În scurt timp o să aibă un mânz. Poate chiar în foarte scurt timp.

După-amiază, Batsuri și membrii echipei au urcat în munții înzăpeziți, însoțiți de un ponei care le ducea echipamentul și bagajele. Dushmaa i-a dat lui Amy să aibă la ea câteva fâșii de carne uscată, în caz că i se făcea foame.

După o oră de mers, au ajuns într-o zonă stâncoasă, unde Batsuri spunea că speră să poată zări un leopard. O cameră de luat vederi fusese pitită într-un tufiș spinos. În ultimele șapte luni, filmase o mamă-leopard împreună cu puiul ei, însă Batsuri era îngrijorat, căci, de câteva săptămâni, nu mai surprinsese nicio imagine cu cei doi. În timp ce oamenii de

știință studiau filmările, Amy a înaintat de-a lungul potecii.

– Să nu te duci prea departe! i-a strigat mama.

– Nu mă duc! a răspuns Amy.

S-a așezat pe o piatră, în preajma câtorva copaci, și a scos carnea uscată. Era greu de mestecat, dar gustoasă. Deodată, atenția i-a fost atrasă de o mișcare printre copaci. Doi ochi de un albastru deschis o fixau din umbră. Amy a încremenit. Era un pui cenușiu de leopard, cam de mărimea unui câine de talie medie, însă cu o coadă foarte lungă. Privirea îi aluneca flămândă spre carnea din mâna ei. Fetița nu s-a speriat. Mama îi spusese să leoparzii zăpezilor nu atacă niciodată oamenii. Mișcându-se încet, a aruncat carnea pe jos.

Leopardul cel tânăr și slab a ezitat preț de o clipă, dar foamea l-a biruit. Sărind dintre copaci, a înhățat carnea, după care s-a făcut din nou nevăzut printre trunchiuri, dispărând ca o fantomă. Amy a sărit în picioare. Văzuse un leopard al zăpezilor! Chiar văzuse unul adevărat, în sălbăticie! A dat fuga să-i spună mamei.

Când au auzit vestea fetei, oamenii de știință s-au alarmat. Leopardzii zăpezilor nu se apropiau aproape niciodată de oameni. Probabil că se întâmplase ceva. Și unde se afla mama puiului? Acesta era prea mic pentru a umbla singur prin pădure. Auzindu-i cum discută despre pui, Amy se îngrijora tot mai tare. Alex i-a mai dat fetei niște carne.

– Hai să vedem dacă iese din nou! S-ar putea să se sperie mai puțin de tine, pentru că ești un copil. Noi, ceilalți, o să stăm deoparte. Dacă vine, Batsuri o să se ia după el și o să încerce să-i găsească vizuina.

Amy a pus carnea jos, lângă copaci, și a așteptat.

– Te rog, vino! l-a îndemnat ea pe puiul de animal.

Ceva s-a mișcat între copaci, și puiul s-a furișat afară. Un fior de încântare a străbătut-o pe

Amy, însă ea a rămas neclintită. Micul leopard a înfulecat carnea, apoi a zbughit-o iar. Numai că, de data asta, Batsuri era pe urmele lui.

– Acum ce facem? a întrebat Amy, alăturându-se din nou celorlalți.

– Acum așteptăm să vedem ce găsește Batsuri, a spus mama ei, încruntându-se.

Timpul părea că se dilată. Tocmai când Amy simțea că nu mai suportă așteptarea, Batsuri și-a făcut apariția. A început să vorbească repede în mongolă, gesticulând agitat. Alex a tradus.

– Batsuri a găsit vizuina. Mama e rănită și pare a fi în stare gravă. Puiul încă e prea mic pentru a fi în stare să vâneze ca lumea. Riscă să moară amândoi de foame.

Amy și-a mușcat buza. Bieții leopardzi! Batsuri a sărit în spinarea poneiului.

– Unde se duce? a întrebat mama lui Amy.

– Să mai aducă niște carne proaspătă, a răspuns Sarnai. Ne-a lăsat o potecă, pe care să putem ajunge la vizuină, să vedem dacă Alex reușește s-o ajute pe mamă. Haideți!

Echipa a urmat calea pe care Batsuri o însemnase legând bucăți de pânză de copaci și tufișuri. Au ajuns la o peșteră din coasta muntelui. Alex s-a strecurat înainte, ținând în mâini o armă cu tranchilizante. Săgețile din ea aveau să-i adoarmă pentru o vreme pe leopardzi, astfel încât el să trateze femela rănită.

Amy a apucat-o strâns de mână pe mama ei. Oare puteau membrii echipei să-i ajute pe leopardzi? Oare ajunseseră la timp?

– Gata! a declarat Alex, tăind cele din urmă fire folosite la închiderea urâtei răni de pe piciorul mamei-leopard.

Amândouă animalele continuau să doarmă. Micul pui era slab, dar altfel sănătos. Câtă